

Overbefolkning og overforbrug

(det gemene fællesskab)

“The house that Jack built”
(en opstilling, lavet over filmen af Lars V. Trier)

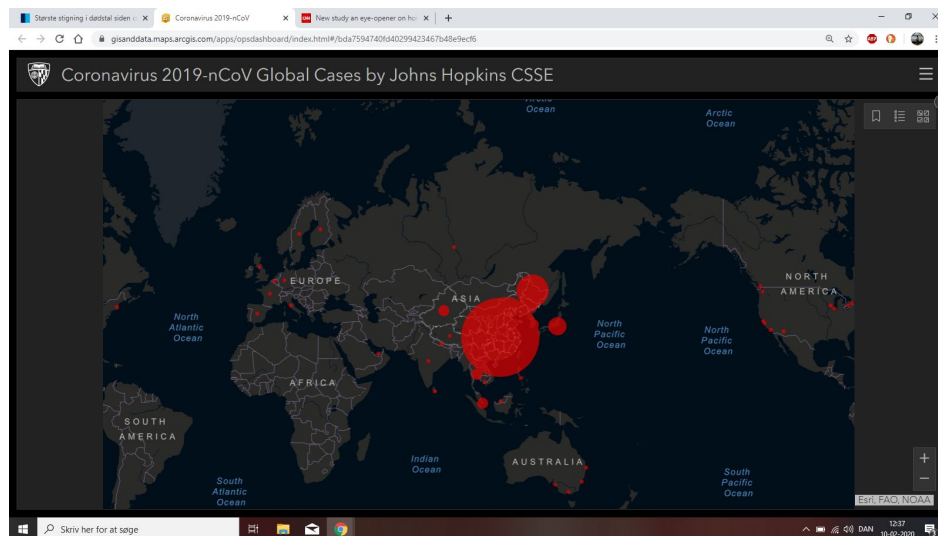
Opstillingen kan ses som en kommentar til det at fange det levende udtryk ind i optagelsen, det at filme mennesker, som enten spiller en iscenesat rolle eller lever sit eget liv. En filminstruktør binder det levende udtryk med optagelsen, mere eller mindre kontrolleret i overensstemmelse med sin planlagte konstruktion, filmen, endemålet med produktionen. Fra det øjeblik en optagelse er gjort, er det levende udtryk færdigt, dødt i sig selv, som disse frosne lig, men konstituerende for filmen i hele sit udtryk.

Når et værk kontrolleret og præcist lever op til sit eget principielle krav om at være en konstruktion, fx ment som en kommentar til filmmediet i det hele taget, er det muligt at opleve filmen på flere planer, uden at bryde med de intentioner, som den er skabt ud fra.

“The house that Jack built” kan som andre af Von Triers film ses som film, der handler om at lave film. Dvs. den er en film, samtidigt med at den filmer det at være det. Selve huset, som Jack bygger, består i filmen af døde mennesker, hvor film normalt består af døde billeder af levende mennesker. Visse oprindelige folk troede, at de mistede sjælen ved at lade sig filme/fotografere. Deres oplevelse af sig selv på billeder svarede til det at se sig selv som død.

Det er en kunst at kunne skabe udtryk, der i udgangspunktet er bygget op som en kommentar til sig selv, og som faktisk holder som sådan. Alle udsagn afslører og kommer af noget, men ikke alle udsagn er en eksplicit kommentar til sig selv eller det fremføringsmedie, som udtrykket manifesterer sig igennem. Det er en befrielse, at kunne lege med udtrykket i sig selv, med kunsten. Sand kunst adskiller sig fra de udsagnsformer, der går under for refleksionen, for ufrivilligt at træde ind i betydninger, som de performative subjekters intentioner går under for.

Alverdens medier, politikere, økonomer, erhvervsfolk, osv. arbejder i disse timer og minutter på højtryk med at komme på højde med de udfordringer, som rammer menneskeheden på globalt plan, særligt som konsekvens af coronaen. Man kan ikke kommentere på den blodige virkelighed, uden at få smuds på hænderne. Der er kun i meget begrænset omfang tale om en principiel leg med udsagn og fremføringsmedie, og det lader sig ikke gøre at beskrive beskrivelser her, uden selv at blive en del af den ubehagelige virkelighed. Det er ekstremt klamt at forholde sig til, fordi overgangen mellem det der er, og det der kommer handler om liv og død.

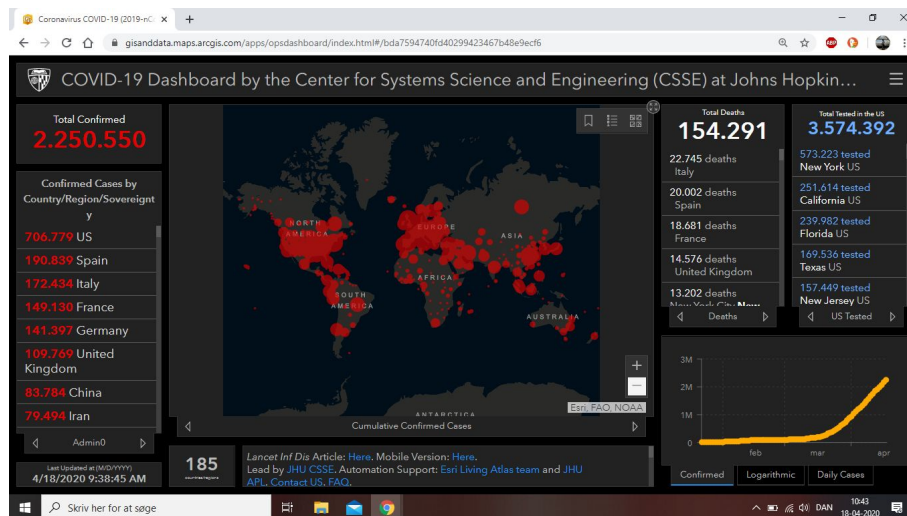

D. 10/2 2020 så den grafiske fordeling af registrerede tilfælde af coronasmitte sådan ud på globalt plan. På det tidspunkt var hele den fri verden enig med sig selv om, at der med epidemien i Kina var tale om et lokalt kinesisk problem, på trods af WHO's advarsler og anbefalinger om aggressivt at inddæmme smittespredningen, så snart den viste sig uden for Kina.

Jyllandspostens usmagelige tegning af det kinesiske flag, hvor stjernerne var skiftet ud med symboler for coronaen gik verden rundt, men blev hurtigt glemt i alverdens klamheder.

Det blev skråsikkert hævdet, at smitten ville kunne inddæmmes i de veludviklede dele af verden, uden at det skulle gå ud over udvekslingen af varer og mennesker og uden at man behøvede at ændre adfærd. Det var ikke fordi, man havde viden, der bekræftede det, som man påstod, men konsekvenserne af at skulle hæmme økonomien ville være så voldsomme, at man konsekvent valgte at ignorere anbefalingerne fra WHO. De danske myndigheder snakkede med uld i mund og indførte distinktionen mellem inddæmning og afbødning. Man gik ind for flokkimmunitet og gør det formentlig stadig, uden at indrømme det.

Havde den frie verden fulgt WHO's anbefalinger i tide, så ville den globale transport af varer og mennesker måske nok have været stærkt begrænset også i dag, men man kunne have bevaret den økonomiske aktivitet i meget højere grad, end tilfældet er nu, hvor den globale og lokale økonomi er lammet på grund af de meget mere drastiske tiltag, man blev tvunget til at tage som følge af svigt på tidligere tidspunkt.

D. 18/4 2020 ser den grafiske fordeling af registrerede tilfælde af coronasmitte sådan ud på globalt plan.

Sygdommens epicenter befinder sig i EU og USA, og den spreder sig.

Hele den fri verdens sociale selvforståelse ligger i ruiner, men naturen tager sig en slapper:

En flok løver slapper af på asfalten i Sydafrika, hvor trafikken er lammet af den sociale krise, som coronaen har udløst.

Det gemene fællesskab

Det gemene fællesskab har længe stået for overbefolkning og overforbrug, og den sociale selvbeskrivelse, der udfolder sig i alverdens medier i øjeblikket, er ikke noget kunstværk. Selvbeskrivelsen udfolder sig her på et niveau, et plan, hvor ethvert bidrag kan hentes ud og registreres som et løsrivet færdigt/dødt udtryk, der uden modstand kan sættes ind som en

ufrivillig afsløring af det, som fællesskabet står for: Coronaen, en økonomi i ruiner, en fortælling om vækst og fremskridt som er brudt sammen, en globalisering, der aldrig bliver sig selv igen, fordi den er bygget op om nogle kriterier for succes, der med nødvendighed fører til selvnegation.

Alle er fælles om at være bange for hinanden, og med god grund.

Alle har det til fælles, at man er for mange, et problem, der ikke bliver mindre af, at alle vil have lov til at sætte børn i verden. De instinktive reaktioner medfører, at rigtigt mange børn bliver undfanget i disse timer.

Alle har det til fælles, at der ikke er plads til det stinkende forbrug af livsbetingelser, som vækstøkonomien, globaliseringen, pengeøkonomien og hele sociale udviklingstro er skabt om.

Kun [meget få](#) ser det gemene fællesskab som det, det er, sit eget største problem!

I stedet producerer stater og nationalbanker billioner af dollars, euro, yen lige ud af det blå, for at poste disse penge ind forsøget på at holde de kunstige kapitalværdier oppe, som er skabt over generationer med [det fri markedes egne penge](#).

Coronaen er slet ikke det største af de problemer, som det gamle globaliserede samfund vil gå under for.

Klimaændringerne rammer allerede vort eget lille kongerige. Vi har den tidligst registrerede tørke nogen sinde, selv om vinteren var den vådeste og noget af det varmeste vi har set. Men regenten, en 80 år gammel kvinde med rygerlunger, berigede os i optakten til sin fødselsdag med oplysningen om, at hun ikke troede på menneskeskabt global opvarmning. Det har hun ikke råd til i coronatider. Det mener mange andre heller ikke, at de har. De har ikke råd til at bevare livets betingelser, og bidrager til fællesskabets selvmord i udviklingens og den hellige økonomiske væksts navn.

Demonstranter i Trump-land/zombie-land forlanger retten til at gå på arbejde og dø af at smitte hinanden. Trump opfordrer dem til det.

Den fri verdens leder, Donald Trump, fortsætter med at afsløre den fri verdens foretrukne og [falske former for selvbeskrivelse](#).

Medierne fortsætter i overensstemmelse med sine [patetiske overlevelsesforsøg](#).

[Google er gud](#), og hvis man er i stand til at skabe og formulere beskrivelser af sig selv og alt andet, der semantisk bekræfter en og samme ramme, så er det om at gå til sin gud, for at forstå det.